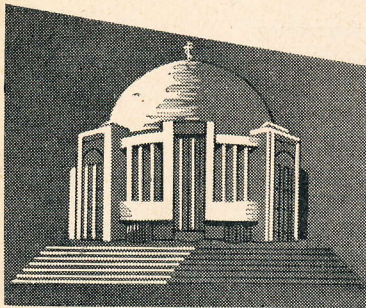

God kent geen sterfbedden.

Wat voor u „dood” schijnt te zijn, is voor Hem „leven”!

MEESTER CESARINO

Evolutie

Eerste Jaargang . No. 14 . 1 MEI 1947

Veertiendaagsch geschrift, dat uitvoerig schrijft over de Openbaringen aan Jozef Rulof en de werkzaamheden van het Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap „De Eeuw van Christus” * Hoofdredacteur: Leo Uittenbogaard

Het adres van de redactie en de administratie is: Nachtegaallaan 20 te 's-Gravenhage . Telefoon 391873

BALANS NA TWEE JAAR BEVRIJDING

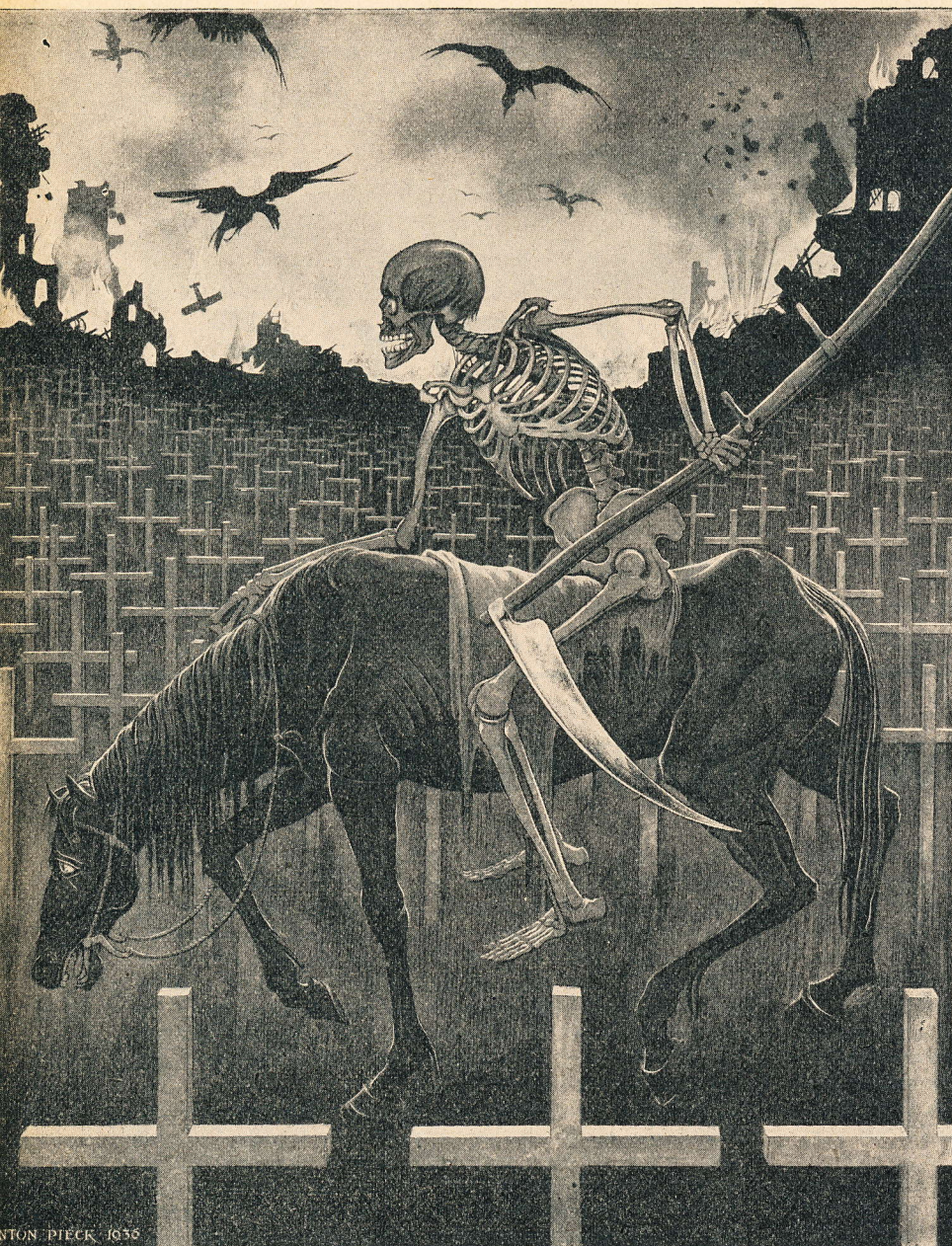
Wanneer straks in feestelijken samenhang de klokken beieren en de vlaggen breed van de gevels wapperen, herdenken Nederland en de wereld voor de tweede maal de verlossing van de heidensche tyrannie. Bij het nadenken hierover komen ons twee gebeurtenissen voor den geest. De eerste voert ons terug naar den avond van den tienden November 1918, toen Georges Clemenceau, de „sterke man” van den eersten wereldoorlog, de capitulatie van den Duitschen keizer vernam. Zijn pupil, mademoiselle C., de eenige, die hem in dat uur bezoeken mocht, wenschte den „Tijger” met zijn overwinning stormachtig geluk. Zijn reactie hierop was verrassend. Insteed van te jubelen, riep hij met verstikte stem uit: „Geluk? Ik voelde me nog nooit zoo ellendig! Gelukkig? Ja, misschien. Dat er geen bloed meer vloeit. Maar hoevelen vielen er! Hoevelen zijn er kreupel en gewond! En dat alles voor niets!” En toen het meisje hem nog altijd niet scheen te begrijpen, schreeuwde hij buiten zichzelf: „Geen woord meer! Hoe gelukkiger de menschen zijn, hoe meer ik huiver! Hoe vreeselijk zal de na-oorlogsche tijd teleurstellen!”

Nog duidelijker drukte hij zich uit na zijn triomftocht over de Champs-Élysées op den veertienden Juli 1919 in een gesprek met René Benjamin. „Mijn God,” zoo sprak hij, „ik sloot de de oogen om de menschen niet te zien, mijn Franschen, voor wie ik alles deed om hen te redden! Zij jubelden me toe, en ik zei alleen maar tot mezelf: Ze weten niet beter! Ze hebben geen flauw idee van de zwakheid dezer overwinning, niemand zegt hun, wat er reeds verknoeid is, welk een hebzucht nu reeds aan het werk is, neen, niets van alles, wat ik weet en zie. En zijzelf? Ach, misschien hebben zij hun dooden al vergeten!” We dachten ook aan dit voorval: In de jaren van de bezetting werd een jonge man in Haarlem door de Duitsche beulen tegen den muur van de Sint Bavo gezet en neergeschoten. Hij was even te voren uit zijn cel aan de Weteringschans te Amsterdam weggehaald. Wetend, dat hij ter dood gebracht ging worden, had hij nog op het laatste oogenblik kans gezien een afscheids-

brief aan zijn vader en moeder te schrijven. Gedurende den rit naar Haarlem wist hij dezen naar buiten te werken. De brief werd gevonden en bereikte zijn bestemming. Hij schreef, dat het niet erg was, dat hij er het leven bij verloor, indien hij maar sterven mocht in de zekerheid, dat de strijd voor de gerechtigheid tot het einde toe zou worden voortgezet... ook in een bevrijd vaderland. Verder drong hij er bij zijn ouders op aan den moed niet te verliezen, maar vol te houden. Dat had hij zelf ook gedaan. Enkele uren later maakten Duitsche kogels een eind aan zijn aardsche leven.

Bovenstaande getuigenissen van een grijs veldheer en een jong soldaat zijn waard om thans overdacht te worden. De nood van den ten koste van millioenen dooden en verminkten gewonnen vrede dwingt ons om duidelijk te zijn. In hoeverre hebben wij als gemeenschap in de twee jaren na het beëindigen van de gruwelijke slachting bijgedragen tot de gerechtigheid, waarvoor de jeugdige strijder als zoovelen zijn leven gaf? In hoeverre verdienen ook wij het woord van Georges Clemenceau, dat alles voor niets is geweest?

Bezien we de handelingen van onze overheid. We stellen voorop, dat zij in deze verwarde na-oorlogsche dagen voor een bovenmenscheijk moeilijke taak staat, en doen dus niet mee aan de scheldkanonnade van de partijpolitici, die de macht in eigen handen willen hebben, zonder zelf intusschen meer in te brengen dan leeg briefjes. Maar wij vragen: bestaat deze overheid uit „bewuste” regeerders, bezit zij de intuïtie, de bezieling en den nimmer aflatenden wil, dien zij noodzakelijk bezitten moet, om, zooals Jozef Rulof's boek „De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien” zegt, den stoffelijken en geestelijken opbouw van de gemeenschap te kunnen bevorderen? Zij bezit deze hooge en nuttige eigenschappen niet en bewijst dit schier elken dag! Haar handelingen worden gekenmerkt door een ontstellend gebrek aan visie, aan doortastendheid, aan moed en vooral aan liefde. Het ontbreekt deze overheid, misschien op een enkele uitzondering na, aan krachtfiguren, aan reuzen, aan

ANTON PIECK 1936

helden. Er ligt een beklemmende matheid over haar gedragingen. Zij heeft geen greep op de massa, die zij nochtans leiden moet. Zij mist het felle, zoo noodig keiharde of gevoelige woord, dat die massa tot vurige, onbaatzuchtige daden kan brengen. Ons volk is geestelijk en materieel arm uit den strijd gekomen, schrikbarend arm, maar de staat verzweeg haar die armoë. Waarom sprak zij er niet van en liet zij dit volk in den ban van de vrijheid als onnoozele kinderen langs de straat spelen? Waarom maakte zij niet eerder alarm en zette zij de rustig vegeteerende massa niet voor de naakte feiten? Waarom nam zij niet die maatregelen, die den naar zijn aard lauwen burger tot een voor zichzelf en zijn naasten heilzame actie zouden hebben gedwongen? In den afgeloopen oorlog bewees diezelfde burger, dat hij onder den druk van de omstandigheden tot felle, schitterende daden, tot eenheid en onbaatzuchtigheid kon komen. Dat kan ook nu weer geschieden, wanneer de onver-

Onontkoombare vraag:

Zijn wij onze dooden reeds nu vergeten?

schillige massa maar met de brute werkelijkheid wordt geconfronteerd. Zij gelooft van nature recht te hebben op gemak en weelde, de overheid had haar krachtig en onophoudelijk bij moeten brengen, dat dit recht eerst na harden, durenden arbeid gelding krijgt. Waar bleef dit fonkelende stuwende woord, waar de machtige, bezielende daad? Beide werden door de overheid verzuimd en de gevolgen zijn op alle terreinen van het leven waar te nemen! Zij moet als een Moeder over het aan haar ondergeschikte leven waken. Maar deed zij dat? Deze Moeder toonde haar liefde, haar zorgzaamheid, door de doodstraf toe te passen op kinderen, die zich in fouten verloren. Deze Moeder durft miljoenen guldens per week uit te geven voor het instand houden van een leger, terwijl zij daardoor welbewust de middelen tot genezing onthoudt aan haar vele, vele kinderen, die thans lichamelijk en geestelijk te gronde gaan! Waarom besteedt zij deze kostbare miljoenen, met moeite door een leeggestolen, verarmd en uitgeput volk opgebracht, niet voor nuttiger en verheffender doeleinden?

Waarom, waarom?

Omdat de mannen, die deze overheid vertegenwoordigen, niet bij alles wat zij ondernemen het ideaal van het Koninkrijk Gods voor zich zien — het verre, maar bereikbare ideaal, waarvoor miljoenen hun leven, hun gezondheid en hun goederen gaven.

De baaiert van ellende, waarin deze mannen, vrouwen en kinderen ondergingen, hun strijd, hun wonden en hun wanhoop — zij beheerschen het leven en de handelingen van deze staatslieden niet zóó, dat zij daaruit den bovenmenschenmoed, den toomellozen wil en de grenzeloze kracht putten om den vrede definitief te winnen en hun volk naar het geluk te voeren.

Maar deze negatie van de in den oorlog gebrachte offers, dit gemis aan bezieling, aan edele drift waren in de afgeloopen twee jaren ook zichtbaar bij de politieke partijen, de pers en de kerken!

De partijen, die in den kamp tegen den bezetter tot eendracht kwamen, bestrijden elkaar thans als doodsvijanden. De pers, die gedurende den langen en benauwendenden strijd om de bevrijding immer weer aanvuurde, moed en troost schonk, is geen schim meer van wat zij toen was. Uit welke van deze „kronieken van den dag” klinkt ons de stem tegen van een journalist, die waarlijk gebukt gaat onder den nood van zijn volk, van de wereld? Alleen wanneer het handelt over Indonesië of de inkrimping van het levensmiddelenpakket hervindt men iets van het oude vuur. Maar waarom blijft dit uit, wanneer hoogere belangen in het geding zijn? Waar is de journalist, die zich leeg

wenscht te schrijven, die zich wil afmatten om zijn regeering, zijn landgenooten, die, naar het woord van Clemenceau, „hun dooden reeds vergeten schijnen te zijn”, met den neus op de werkelijkheid te drukken en hierna los te slaan van de moeheid, de vervlakking, de onverschilligheid, de corruptie, waardoor het land ten onder dreigt te gaan? Waar is de journalist, die, staande voor onze ontspoorde jeugd, de stijgende criminaliteit, het hooge aantal verzoeken om echtscheidingen, weigert nog langer mooi, grappig of spitsvondig te schrijven, om liever op den man af te zeggen waarop het staat, zonder zich te bekommeren over stijl of aësthetica, liever vloekt dan schijpert-om-wille-van-de-oplaag, liever snijdt dan verschoont?

Ons volk, Europa, de wereld is in nood, is dat dan niet waar? Is dat maar een phrase? Voelen de kerken dit als een pijn, als een zweepslag om het onderlinge gekrakeel te staken, de verschillen te begraven en allen-die-van-goeden-wille zijn op te roepen tot een nieuwen kruistocht om in de wereld de liefde van Christus te vestigen? Men is teruggekeerd tot zijn eigen kansel en preekt, preekt, preekt, en intusschen verloedert onze jeugd in bars en zwarten handel, vallen onze burgers terug in hun misdadige gezapigheid, waardoor alles wat een volk groot en edel kan maken, wordt verstikt.

Dit is de balans na twee jaren bevrijding. Er is niets af en

niets bij te doen. Is de toestand van ons volk nu hopeloos? Neen, uitdrukkelijk neen! Wanneer ten minste allen, die zich mede verantwoordelijk voelen, terstond volbezielt aan den slag gaan, bereid om alles van zichzelf en méér in te zetten om het volk over zijn nood in te lichten en met de daád voor te gaan. Onze politici en geestelijken, onze wijsgeeren en artsen, onze kunstenaars en jeugdleiders, onze moeders en vaders — gedachtig aan het woord van Clemenceau: „Vooruit, vooruit! Van belang is de daad en het geloof, waarin wij handelen!” Wij allen zullen te bewijzen hebben, dat ook onder colberts harten kunnen kloppen met de kracht en de warmte van een Paulus, een Franciscus van Assisi, dat er ook nu vrouwen zijn als een Florence Nightingale! Deze oproep tot de sterken wil gehoord en verstaan worden en dezulken mogen niet wantrouwend zijn omdat zij uitgaat van een leer, die afwijkt van de eigen. Wij vragen niet van hen zich bij die leer aan te sluiten. In den nood vallen verschillen van opvatting weg — zooals in den oorlog. Toen werden Milliarden guldens en miljoenen levens ingezet voor het geweld. Zouden we dan minder agressief, minder bereid zijn nu het gaat om het goede? Dan: Te wapen voor een onbloedigen kruistocht onder Christus' vaan met Diens geweldige, alleszeggende, allesgevende woord: „Dat wij broeders zijn!”

WERELDEENHEID IN CHRISTUS

Er moet eenheid komen onder de volken, liefdebanden moeten hen gaan binden, de trouw moet hun wapens overbodig maken, onbaatzuchtigheid moet voor machtswellust en gierigheid in de plaats treden. Er moet begrip en eerbied komen onder de volken, eerst dan zullen op aarde vrede en rust heerschen.

Dit is Gods wil.

Het is een harde en verschrikkelijke leerschool, die de menschheid zichzelf oplegt om tot die eenheid te geraken. Als God thans ingreep, zouden de volkeren niet gebaat zijn, integendeel. Uit de pijn en de smart, die de menschheid thans ondergaat, zal een nieuwe wereld geboren worden, die maar één naam kan dragen en wel: het Koninkrijk Gods!

Er zullen maar weinig menschen zijn, die, staande temidden van het razende geweld, dat de aarde doet schudden, aan deze geboorte kunnen gelooven. En toch zal een ieder van U dit moeten aanvaarden. Zóóver is de evolutie van de menschheid thans gevorderd. Het kwaad is in de minderheid op uw wereld. Overheerschend in aantal zijn de goedwillenden van

geest. Vallend en opstaand zullen deze thans den weg gaan, gelouterd door het leed en bezielt door den heiligen wil om de wereld thans rein-geestelijk op te bouwen.

Nog is het krijgsrumoer niet verstomd, nog heerschen dood en vernietiging, maar dadelijk zal het stil worden op Uw aarde. Dan is het kwaad uitgeraast en zullen de stemmen zich kunnen laten hooren, die spreken van liefde en eendracht.

Zoo en niet anders luidt het plan Gods: de volken zullen één zijn en liefde zal hen binden. Aan U, menschen der aarde, de taak U die eenheid, die liefde eigen te maken. De Meesters van gene zijde zullen U daarbij helpen. De Eeuw van Christus is ingegaan. Bezin U er eens op, wat dit zeggen wil. Leef naar Zijn hoog, heerlijk voorbeeld en ge zult een apostel zijn, op wien Zijn blikken met welgevallen rusten. Ontwaak, mensch der aarde, ontwaak voor Uw God. Hij bedriegt U nooit!

(Uit Jozef Rulof's boek:

„Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven”)

Hellen en Hemelen (2)

DE ZONDE EN HAAR GEVOLGEN

Of men de praehistorische en primitieve godsdiensten, de volksgodsdiensten der Egyptenaren, Indiërs en Perzen, Grieken, Romeinen en Germanen, of de wereldgodsdiensten als het Jodendom, het Christendom, het Boeddhisme en den Islam bestudeert, steeds weer treffen dezelfde grondprincipes. Deze zijn als volgt samen te vatten: De ziel als mensch leeft na den stoflijken dood voort. Boven het leven staat een macht, die leiding geeft en beloont of straft, al naar de mensch om zijn handelingen verdient. De Babyloniërs noemen dezen rechter: Nergal; zijn onderzoek maakte uit of den gestorvene het rijk van de gelukzaligen dan wel de doem van de onderwereld wachtte. De Egyptenaren namen aan, dat zij na hun dood voor den rechter Osiris geleid zouden worden, die, bijgestaan door twee-en-veertig schepenen, de goede en kwade daden afwoog, om hen hierna tot den hemel dan wel tot de hel te bestemmen. Bij de oude Perzen gold als vaststaand, dat de wereld eens door het vuur vernietigd ging worden, waarna een definitief oordeel over de menschen volgde. Ormoezd, de god van den hemel, kreeg de goeden toegewezen, terwijl Ahriman, de meester van de onderwereld, de kwaden ontving en er voor de „bijna”-volmaakten een oord tot boete en loutering was.

De oude Grieken dachten een goed en wijs leven beloofd door het eenzijn met de goden en een slecht door kwellingen in de duistere Hades of een reïncarnatie, die soms in een dierenlichaam plaatsvond. Den deugzamen Romeinen wachtte een stralend bestaan in het Elysium onder het bewind van Pluto, den kwaden elementen pijn en ellende in den Tartarus met zijn furien en wraakgodinnen.

De voorstellingen, die de oude Germanen zich omtrent het hiernamaals vormden, wisselden nog al eens. De volgende werd het meest aangehangen: De Alvader en beheerscher van alle menschen en dingen verzamelde zijn brave kinderen in Gimil of Wingolf, terwijl hij de boozen verbande naar Niflheim, een duistere en koude wereld. Voor de Boeddhisten stond vast, dat de reinen ondergingen in het al en als zoodanig de verlossing van het levensleed deelachtig werden, terwijl de straf van de onzuiveren was, dat zij rusteloos voortbestonden in lagere levensvormen. De Mohammedanen schilderden het hiernamaals als een oord van genieting of van smartelijk lijden, al naar gelang de mensch zijn aardsche leven volbracht.

WORDEN GOED EN KWAAD REEDS OP AARDE BELOOND?

Naast deze opvattingen ontwikkelden zich andere, die het bestaan van een goddelijk rechter, van hellen en hemelen ontkennden en van meening waren, dat het goed en kwaad in den mensch reeds hier op aarde duidelijk beloond werden. De inrichting van de menschelijke maatschappij zorgde hiervoor. Hij, die zich op de een of andere wijze verdienstelijk maakte, was zeker van den dank der menschheid, terwijl de snoedaard, die haar schade berokkende, in het gevang kwam. Een natuurlijk en zeker werkend proces, dat de noodzaak van een bovenaardsche gerechtigheid overbodig maakte. De vertegenwoordigers der godsdiensten namen fel stelling tegen deze materialistische theorie en toonden de beperktheid er van aan. „Het is niet waar,” zoo schrijft er een, „dat de schuldige mensch reeds in dit leven voldoende voor zijn zonden gestraft wordt. Erzucht, trouweloosheid, bedrog, echtbreuk, bespottung, laster

en vele andere euvels blijven in deze wereld steeds weer ongestraft. Wel wordt de misdadiger bitter door zijn geweten gekweld. Hij wordt bedreigd door ziekten, welke hij zich door zijn uitpattingen op den hals gehaald heeft; hij wordt gedrukt door de ongelukkige gevolgen van zijn verkeerden levenswandel. Maar ook ontbreekt het hem niet aan middelen, den brandenden prikkel van zijn geweten af te stompen; het mangelt hem niet aan allerlei kunstgrepen om de noodlottige gevolgen van zijn losbandigheid te neutraliseeren; hij vindt hulpmiddeltjes om te ontsnappen uit de moeilijkheden, waarin hij zichzelf gebracht heeft. En anderzijds: hoe veel moet de rechtvaardige ontberen! Hij wordt door ziekten bezocht, door armoede gekweld. Eerroof en laster krenken hem, onrechtvaardigheid treedt hem met voeten, vervolging gunt hem geen rust. Ook in geestelijk opzicht moet hij lijden. Waar zou, zonder de smarten en het loon in het leven hiernamaals, de rechtvaardigheid zijn? Waar de voorzienigheid, waar de aanmoediging tot deugzaamheid en de beteugeling der zonde?”

HET STREVEN NAAR ABSOLUTE KENNIS

Zoo worstelde de mensch sedert de oudste tijden met het probleem van de zonde en haar gevolgen. Er zijn duizenden strijdvragen, die een antwoord eischen, wil hij weten waar hij aan toe is. Is het om de eeuwige zaligheid te winnen al voldoende om op hoogen leeftijd te sterven? Bezit men haar als men zijn leven geeft in den strijd tegen Gods vijanden? Wijst een groote materiele rijkdom of een voorname afkomst al op de gunst der goden? Hoe is de inrichting van de hellen, hoe die van de hemelen? Zijn de straffen in het hiernamaals eeuwig en bestaan de geneugten werkelijk uit drinkgelagen, jachtpartijen, uit dans en spelen, zooals de ouden meenden? Iedere godsdienst geeft een ander beeld, maar voor allen staat één ding vast: de zonde is de vijand van den mensch en voert hem ten verderve, zoo niet op aarde dan toch in het hiernamaals.

Straks zullen we bezien, welke theorieën de christelijke religies daaromtrent ontwikkelen!

NOTITIES VAN DE REDACTIE

Gij zocht in dit nummer tevergeefs naar het artikel over Mary Baker Eddy en de door haar geschapen leer van de Christian Science. En evenmin vindt ge een mededeeling over de reis van Jozef Rulof en Leo Uittenbogaard naar de Vereenigde Staten. Dit alles moest door plaatsgebrek wachten tot het volgend nummer. Ge weet: wat in het vat zit, enz.

In dat nummer leest ge verder over de Hemelvaart van ons aller Mentor: Jezus Christus, en het Pinksterfeest. Tevens zullen wij ingaan op de vragen, die bij sommigen gerezen zijn betreffende Jozef Rulof's jeugd, zooals deze in het eerste deel van „Een Blik in het Hiernamaals” door Meester Alcar beschreven is, en de feiten, die het boek „Jes” van Leo Uittenbogaard daaromtrent geeft.

Open brief aan een, die dwaalt

„In dit meest kritieke uur van je leven wil ik naast je zijn — met mijn woord, mijn daad. God weet, hoe innig ik hoop, dat je naar mij luisteren zult. Wanneer je mijn raad afwijst, ga je een chaos tegemoet, die je voor eeuwen verwijderd houdt van het Koninkrijk Gods. Je weet dat, je wéét dat, zoo goed als ik en de anderen, die je ondanks alles als hun vriend, als hun broer beschouwen.

Je kunt vragen, waarom ik mij op deze ongewone wijze tot je wend. Ik doe dit, omdat er velen zijn als jij, droevig velen, die in dezen na-oorlogschcn tijd op drift raakten en geraffineerd of openlijk hun vrouw, hun man, hun kinderen bedriegen. Je weet wellicht, dat er in Engeland dit jaar naar verwacht wordt 50.000 echtscheidingen zullen worden uitgesproken, dat het in Amerika zoo mogelijk nog erger is, dat zelfs hier in ons zoo degelijke Nederland ontrouw en scheidingen aan de orde van den dag zijn. Jij was als zij een avonturier geworden, die de heiligste verbinding in de Goddelijke Schepping met plumpe vooten trad en buiten de deur bij een ander het geluk zocht, dat je vrouw en kind in de warme, veilige beslotenheid van het echtelijk huis voor je bewaren. Ik heb mij tusschen jou en die ander gesteld en je gewezen op je plicht als man en vader. Ik vroeg je: Is dit het wat God, wat de liefdewetten van je eischen? Is er één argument te bedenken, dat dit stiekeme, dierlijke gedoe rechtvaardigen kan? Kun je je Schepper, de Meesters of mij op één wijze duidelijk maken, dat je goed, liefdevol en rechtvaardig handelt? Om je bij het beantwoorden van deze levensvragen te helpen, stelde ik je voor de volgende feiten en ik eischte van je, dat je ze op de weegschaal zou leggen, opdat je hierna ondubbelzinnig kon weten, hoe je handelingen onder het geestelijke gewicht bleven. Eens — denk er aan terug en tracht het te doen zonder te schreien, je kunt het niet, zoo sprak ik —, streed je om de vrouw, die je nu keer op keer ruw in het gezicht slaat. Je beloofde haar een tuin en als daar nu nog bloemen in geuren, dan komt dat door háár, jij bracht er onkruid in. Of is het niet zoo? God zegende jullie eenzijn met een kind en jij verzekerde, dat je er een vader voor zou zijn, een gids met een ruim, goed hart en sterke handen. Maar je verwaarloosde je plicht, je taak, en liet het alleen op den rand van de ravijnen. Nu draagt zij, die jou zonder klagen met lichaam en ziel bleef toegewijd, een nieuw leven en jij liet haar alleen in dit machtige, maar moeilijke mysterie en bedroog haar...

In den oorlog, toen je je toomeloos vergat en je vergreep aan wat anderen toebehoorde, waren je vrouw en ik het, die je opvingen, je nieuwe kansen, nieuwen moed gaven. Nu toonden we je wéér, dat we daartoe bereid waren, maar nu voor het laatst, want hier vergreep je je meer dan aan brood — aan een mensch, aan een kind, aan een nog ongebooren leven... Nu sloeg je God in Zijn Gelaat en hoonde Hem met Zijn Geschenken.

Ik hield je dit alles voor en staande voor de hellen en hemelen, die ik uit jouw leven voor je optrok, beloofde je naar huis terug te gaan. In het besef van de moeilijkheden, die je thans wachten, wil ik je een woord, een raad, een bemoedigingschenken.

Hierdoor wil ik naast je, in je staan, wanneer de wil vergruizeld wordt door het verlangen en de verleiding het wint van den plicht. Je hebt den zwaarsten weg gekozen, zoo denk je misschien. Maar is hij waarlijk de zwaarste? De weg van den minsten weerstand is maar oogenschijnlijk de makkelijkste. Laat de bestuurder van een trein moe van het turen eens toegeven aan zijn verlangen en inslapen? Het eind is dat hij door een onveilig signaal heenrijdt en een ongeluk veroorzaakt. Laat jij je nu eens meesleepen door de drift, die dringt en dwingt, ver-

laat je vrouw en kinderen, ga in het leven van de ander. Wat is onherroepelijk het eind? Onrust, teleurstelling, wroeging, chaos, duisternis! Kan zij, die oven onverantwoordelijk handelt, kan jij geluk verwachten ten koste van hen, die je wreed in den steek liet? Kunnen rozen bloeien uit puin? Je zou je met die ander geen seconde vrij en onbezwaard voelen; achter elk van je handelingen zullen de gezichten staan van hen, die zich aan jou eens toevertrouwden, maar ruw uitgestooten werden! Waarom? Waarom? vraag ik.

Je plaats is niet daar, zij is naast vrouw en kinderen, alleen daar! Je kunt niet meer met je leven doen wat een dol verlangen je ingeeft. Je eigen wetten verbonden je met een leven, met levens. Deze zul je dienen, om dan door hen uit Gods handen Zijn Koninkrijk te ontvangen! Dat is je plicht, maar je geluk, je hemel tevens. Derhalve zul je je belofte aan mij volledig waar moeten maken, volledig! Ook dit zal je strijd brengen — maar niet meer dan door met een ander te gaan, zeker niet meer. Ik ken het verlangen, dat je naar die ander dreef. Ik ken! Het komt als een sluipend gif telkens en telkens terug en verlamt je wil. Het komt tot je als schuimende, prikkelende drank, die de zinnen benevelt en tegelijk de begeerten aanwakkerd. Het overmamt je als opium en voert je door den kleurigen, fascinerenden droom tot den waanzin van het vergrijp. Wanneer dat oogenblik komt — en het komt weer en weer! — blijf dan wakker en actief. Zit niet machteloos en ontmoedigd neer, vlucht niet weg, maar sta, sta als een man en durf je te meten. Ga koel en slagvaardig in wat de vogelaar als verlangen je belooft en realiseer je de valsheid van zijn voorspiegelingen. Ga in de lokkende werelden van den droom en stel hun schamelheid vast. Je verbergen, je gevoelens verdringen helpt niet, ik zei het je al, of je handelt als een struisvogel, als een vechter, die zijn vijand den rug tokeert. Ga in, ga in, durf het, doe het! En vraag je dan af, naar welke duisternissen en ontgoochelingen het verlangen je voert, bedenk vervolgens wat je je getrouwen zou aandoen door toe te geven. Roep hierna God en de hemelen aan, stel je in op wat rein en goed is en kus haar, die je leven uitmaakt. Dan zal je ziel volstromen van geluk, omdat je sterk bleef en een overwinning behaalde op de hellen.

Kijk, wanneer je zulks 's morgens en 's avonds doet, nadenkt over wat je te voren verkeerd deed, wanneer je je regelmatig verbindt met de krachten en de bezieling van een hoogere orde, zul je die victorie steeds makkelijker behalen en eens blijvend bezitten! Dan breek je geen harten meer van het eigen gezin, noch die van anderen!, dan schep je niet langer nieuw leed, nieuwe wetten, terwijl je de oude nog geen baas kan. Dan denk je iederen dag lieflijker attenties uit en voeg je uit die edele daden een heerlijk bouquet, dat straks op Golgotha met graagte aanvaard wordt. Dan is je leven stralend en veruimend en lees je in de gezichten van je vrouw en kinderen Gods glimlach.

Dit onmetelijke geluk wacht je, mijn vriend, mijn broeder, wanneer je nu strijden wilt naast haar, die je liefheeft met het vermogen van de hemelen. Ik kan schreien, dat ik niet meer woorden, niet meer overtuiging kan opbrengen. Maar misschien is het toch voldoende? Ja, stellig is dat het geval, wanneer je je dwaling in heel haar afzichtelijkheid inziet en je verlangen naar een zuiver en nuttig leven in dienst van je gezin bewust is. Weet dat de ruimte toeziet hoe je handelt — gereed om je op te voeren naar de Sferen van Licht dan wel naar de duisternis! Vecht zooals ik je hierboven aangaf, bewaar mijn woord en maak het werkelijkheid — eens zul je me blijvend dankbaar zijn!”

de innerlijke tempel

6. Over een zwevend kind, een tuiltje voorjaarsbloemen en het geloof-in-één-leven

In den zomer van een der oorlogsjaren zat ik met André's moeder voor het raam van haar huisje in 's Heerenberg. Zij las een brief, dien André mij voor haar meegaf, en ik keek uit over den Grintweg, waarop hij als kind gespeeld had. Ik zag hem als dreumes, toen hij aan de hand van zijn ouder broertje dien weg voor het eerst betrad, om binnen te gaan in de wereld van de groote menschen. Dit beeld riep andere op en in die korte stond beleefde ik — nu 'ter plaatse — opnieuw André's jeugd, zooals ik die al in mijn eerste deel van „Jeus” had beschreven. Hier verscheen hem, toen hij eenige maanden oud was, voor het eerst de hemeling, die hem later tot Openbaringen zou voeren. Op diens kracht liep hij meters boven den grond, deed hij voor-spellingen en genas hij zieken. Allerlei vragen kwamen bij mij op. Hoeveel kinderen beleefden deze wonderen in hun jeugd? Hoe was de jongen in staat ze te verwerken zonder daarvan schade te ondervinden? Ik bepeinsde ook, als zoo vaak te voren, de droevige vervlakking van het denken, dat onze generatie teekent. Bedolven onder de lawine van woorden en beelden, welke uit de krant, de radio en de film over hem komt, heeft de doorsnee-mensch zijn denkvermogen verwaarloosd. Hij ontleedt niet, hij aanvaardt slechts, zooals hij dat den regen, de zon doet. In een opwelling van liefde koopt hij voor luttele centen een tuiltje voorjaarsbloemen. Maar gaat hij in op het wonder, dat hij verpakt in een krant mee naar huis draagt? Realiseert hij zich het gevoel, dat hem tot het koopen aanzette? Vraag hem er naar en hij zal u achterdochtig aanzien en u voor een dwaas verslijten. Doe insgelijks bij een vader en moeder, wanneer zij hun boreling vol vreugde naar het licht heffen, en informeer of ze zich ooit afvroegen, hoe uit een minuscule cel deze volmaaktheid kon groeien. Ge zult ervaren, dat ge hen stoort, want onaangenaam getroffen brengen zij het kind weg. De mensch staat niet stil bij de wonderen, die het ontvangt, maar gaat er achteloos aan voorbij, zooals de rijk-aard aan zijn schatten.

Tusschen de muren van het stedeke, waar André als kind het eene mysterie na het andere tot zich trok, dacht ik aan den indruk, die zij moesten maken op de wereld. Zou deze een schok ontvangen, wanneer zij er kennis van kreeg? Ik kon het slechts hopen! Toen Mozart op vijfjarigen leeftijd reeds een virtuoos was in het klavierspel en voor dit instrument componeerde, bewierookte de wereld hem als een wonderkind, maar beulde een van zijn bewonderaars zich af om de vraag te beantwoorden, hoe het toch wel mogelijk was dat een zoo jong kind tot zulke uitzonderlijke prestaties kwam? Millioenen kinderen van zijn leeftijd worstelden met de eerste beginselen van de rekenkunde en hij heerschte als een volwassen god in het rijk der tonen. Was deze geniale begaafdheid een geschenk van de hemelen? Maar waarom dan hij alleen? En hoe verwerkten zijn hersens en zenuwen het geweld van de inspiratie, het beuken der klankengolven? Hij was vijf jaar, een kind nog!

Hadden de bewonderaars van Mozart zich maar wel met die vragen gekweld, ze zouden voor het eerst misschien iets begrepen hebben van de krachten, waarin zij door hun goddelijke natuur leefden. Gingen ook wij maar dieper in op de mysteries, die ons aan alle kanten omringen. Ons bestaan zou zich triomfantelijk verruimen doordat nieuwe wetten, nieuwe kleuren, nieuwe wijsheden er aan werden toegevoegd. We zouden dan bijvoorbeeld door den hoogstmerkwaaardigen toestand van het wonderkind ons geloof-in-één-leven verliezen en André aanvaarden, wanneer hij door zijn astrale Meesters aan de hand van zijn eigen jeugdervaringen in zijn boeken aantoont, dat een bovennatuurlijke begaafdheid alleen in meerdere levens verwor-

ven kan worden. Dit opent ontzaglijke perspectieven. Wat tot nu een wonderkind was, zou dan een rijpe ziel zijn, die in telkens nieuwe lichamen de gelegenheid geboden kreeg zijn gevoelens tot volmaakte kunst op te voeren. Het zou tevens verklaren, waardoor het onvolgroeide lichaam en de ontluikende geest de spanningen van het schoppingsproces konden verwerken. Er zou door komen vast te staan, dat de geniale vermogens van het kind geen Goddelijke „geschenken” zijn, maar in den loop der tijden door eigen inspanning werden opgebouwd. En het moet zoo zijn, anders zou ook André als kind nimmer de machten en krachten hebben kunnen verwerken, die toen al op zijn leven hamerden.

Kantteekeningen bij Jozef Rulof's schilder-demonstraties

1. Een uitverkocht „Diligentia” aanschouwde Woensdag 23 April j.l., hoe in een tijd van amper vijfenveertig minuten een drietal fraaie schilderijen werd gemaakt. Het bewijs, dat hier hogere machten bezig waren, werd misschien nog ondubbelzinniger bewezen dan onlangs te Rotterdam. Werden daar twee schilderijen achter elkander vervaardigd, wans namen de hemelingen er drie tegelijk onder handen. Nadat de schilder, die eens onder den naam Erich Wolff op aarde leefde, met forsche streken een zeegezicht met rotsen had opgezot, nam Meester Yongshi het instrument bliksemsnel over om in drie minuten een bloementafreel te maken. Dit herhaalde zich toen Erich Wolff aan zijn lucht een maan had toegevoegd en Meester Yongshi het grootste der doeken in acht minuten vulde, opnieuw met bloemmotieven. Een beeld van vaardigheid en concentratie, dat de honderden toeschouwers nog meer verraste, toen bleek, dat het zeegezicht „omgekeerd” geschilderd was.

2. Naar aanleiding van de demonstratie te Rotterdam zijn ons vragen gesteld. De eerste was: Waarom schilderde Meester Yongshi met den rug naar het publiek? Ons antwoord is: Hij deed het, evenals de andere astrale schilder, om de concentratie van krachten niet door de invloeden van het publiek te doen aantasten en verzwakken. Wanneer de vragenstellers Meester Zelanus' boeken over de „Geestelijke Gaven” hebben gelezen, kunnen zij weten, hoe ingewikkeld de wetten zijn, die het schilderen mogelijk maken, en hoe nauw zij reageren op stoomissen. Deze werden nu door de afsluiting tot een minimum beperkt. Vraag: Hoe kon Meester Zelanus als hemeling uitroepen, dat Meester Yongshi eventuele nabootsers van zijn werk met een vreeselijken dood kon slaan? Deze samenvatting eischt een correctie, die het gezogde van Meester Zelanus in een ander en beter licht stelt. Hij zeide, dat de gevoelige, die met onzuivere bedoelingen zou trachten het werk na te maken, er mee moest rekenen, dat Meester Yongshi's kunst magisch is en hem als zoodanig tot een krankzinnigengesticht dan wel tot een vreeselijken dood kan voeren. De ingewikkeldheid van mengen en schilderen, welke aan dezen vorm van kunst inherent is, maakt den mensch, die het proces niet terdege en bewust overziet, los van het dagbewustzijn, zoodat hij zijn houvast verliest en in het geweld van de genadelooze occulte wet omkomt. Daartegenover bood Meester Zelanus den goedwillenden schilder de gelegenheid om zich onder leiding van zijn instrument en diens astrale bestuurders in deze nieuwe kunstuiting te bekwamen. Hij gaf de door Meester Yongshi gewonnen techniek dus vrij! Hij zeide voorts tot dit standpunt gekomen te zijn,

ONTMOETING MET DEN WREVEL

GEESTELIJK LEVEN

Tusschen de brieven, die ik deze week ontving, was er een, die mij pijnlijk trof en me een gevoel van misselijkheid bezorgde. Hij was geschreven naar aanleiding van de kaartverkoop voor de schilder-demonstratie van Jozef Rulof te 's-Gravenhage en bevatte critiek op de regeling daarvan. De schrijver was een der eersten, die in de gelegenheid kwam een plaats te koopen en, van meening, dat hij als zoodanig zeker was van een stoel op een der eerste rijen, werd hij met wrevel gewaar, dat deze reeds „gereserveerd” waren. Op zijn vraag, wie hier toe opdracht had gegeven, werd hem door de cassière geantwoord: Leo Uittenbogaard. „Hoe zit dat nu?” vraagt hij mij. „Hoe kunt u dit verantwoorden?” En hij antwoordt zichzelf al door nu het ellendige woord „vriendjespolitiek” te opperen. Deze beschuldiging treft nog meer, omdat zij gevormd werd enkele minuten na het aanhooren van mijn voordracht over het „Godsverlangen” — een beschouwing, waarin ik het beste van mijn gevoel had weggeschonken om mijn hoorders aan te sporen God in hun leven te realiseeren door het nastreven van de liefde. Moest deze wrevel, deze kwaadaardige reactie nu het resultaat van mijn betoog heeten? Gij zult u afvragen, waarom ik deze wrange ontmoeting aan u doorvertel. Ik doe dit om twee redenen. In de eerste plaats om den verontwaardigten briefschrijver en hen, die dachten als hij, te verbinden met de ware reden van mijn handelen: ik liet een aantal van de beste rijen reserveeren voor volgelingen in plaatsen, die door afstand of andere oorzaken niet in de gelegenheid zijn onze zittingen geregeld bij te wonen. Vrienden bezit ik niet meer — wel broeders en zusters, en daartoe reken ik u allen zonder uitzondering, anders deed ik beter met te gaan en mezelf te verwijderen uit de rijen van hen, die de universele liefde tot hun bezit trachten te maken.

In de tweede plaats kunt gij allen nut trekken uit de reactie van mijn criticus. De Meesters, André, noch ik, hebben u ooit verheeld, dat gij, door de Leer van Gene Zijde te volgen, vrijwillig een onnoemlijk zware taak hebt aanvaard. Deze toch eischt van u, dat gij in uw denken en voelen, in uw handelen den geestelijken graad legt. M.a.w., dat gij u bij alles, wat ge onderneemt, afvraagt: „Zouden de hemelen, zou Christus ook

zoo handelen?” Deze Leer is zwaar, hard, ja meedoogenloos! Zij predikt, dat een gedachte, een daad slechts genade vindt in Gods oog, wanneer zij ten volle — u leest het toch goed? — ten volle in harmonie is met Zijn Wezen. God eischt alles en Hij moet dat doen, of Hij pleegt verraad aan Zijn eigen Persoonlijkheid, aan Zijn eigen Wetten!

In het besef hiervan zei Meester Zelanus eens het volgende: „Aan onze zijde is de ziel angstig een woord te spreken!” En hij doelde hierbij op den mensch, die, komend uit de stof, moet leeren hemels te handelen. Deze mensch — en bedenkt nu, dat hij uw en mijn naam draagt — ervaart voor het eerst in zijn millioenen levens de onmetelijkheid van één gedachte, de draagwijdte van één daad. Staande in het geweld van Gods harmonische wetten ontdekt hij plots met ontsteltenis dat hij zijn gansche persoonlijkheid moet herzien, wil hij in overeenstemming zijn met het nieuwe leven. Een gering gevoel van misnoegen, een gram te weinig liefde, één onoplettendheid verzwakt reeds zijn licht en zijn mogelijkheden — God eischt den heelen mensch, den volkomen wil, de absolute liefde.

Wat heeft dit ons van de aarde te zeggen? Dat we, zoo we gereed willen zijn voor het Koninkrijk Gods, reeds nu moeten leeren om harmonisch, dat is geestelijk, te handelen! Dat we ons in alle omstandigheden moeten afvragen: „Doe ik met wat ik doe goed?”

Deed mijn briefschrijver zulks? Geloofte hij, dat zijn wantrouwen, zijn beschuldiging, al werd deze nog zoo voorzichtig gesteld, Gods keur zal verkrijgen? De bewuste is nederig en blij met de plaats, die hem toegewezen wordt, ja, zijn voldoening groeit nog, wanneer hij constateert, dat zijn broeder beter is gezeten dan hij. Sprak Christus niet over de uitzinnigheid van de liefde?!

Een goed mensch is hij, die niet meer doodt. Bewust en hemelsch echter is hij eerst, wanneer hij zelfs zijn kleinste reactie in harmonie brengt met het Oneindige, met God!

LICHT UIT BOEKEN

Een Meester tegen een ziel, die in het leven na den dood naar de hemelen streeft:

„U leeft op mijn kracht en wil en hebt nog geen bezit. Ik zeide u toch, dat gij u dit alles nog eigen moet maken. Nog bent u van uw aardse leven en gedachtingang niet bevrijd. U voelt wel, dat ons leven heel anders is dan dat op aarde. U leeft in den geest, maar geestelijke krachten zijn u nog onbekend. Wij allen hier hebben ons die krachten moeten eigen maken; ik bedoel: de overtuiging van ons eeuwig voortleven. Doch reeds op aarde had zulks moeten geschieden. Zij, die zich dus op aarde vergeten en het leven leiden zooals het valt, vinden zich hier voor het eigen leven geplaatst en moeten trachten zich er van vrij te maken. Ook u bent nog niets in den geest en daarom zal ik trachten uw innerlijk aardse leven te vernietigen, om u in den geest te kunnen bereiken. Dus afbreken en opbouwen en daarom ontnem ik u alles, want dan eerst begint u te leven en treedt u dit bestaan binnen. Ik breek dus uw voetstuk af, maar ik laat u niet alleen en help u een nieuw voetstuk op te bouwen en wel dat voor den geest. Door het leven te dienen, door het te dienen alleen, zult u den eersten hemel bereiken!”

(Uit: „Zij, die terugkeerden uit den Dood”, door Jozef Rulof)

Vervolg van pagina 6

nadat hem gebleken was, dat verscheidene knoeiers, aangespoord door den hier al eerder gewraakten heer Wagener, bezig waren het werk van Meester Yongshi te vervalschen. Voor ons een besluit, dat van wijs beleid getuigt, daar den bedriegers hierdoor „de wind uit de zeilen” genomen wordt. Er zijn thans geen geheimen meer, zij kennen de procedure en mogen nu hun vaardigheid meten met die van de hemelingen. Een begon er reeds mee, maar na twee uren ploeteren gaf hij het maar op — en hij zal niet de eenige zijn...

3. Van groot belang was ook nog Meester Zelanus' aankondiging, dat André hierna nog maar een klein aantal schilderijen zal ontvangen. Maar deze zullen dan stuk voor stuk van meesterschap getuigen, hetgeen duidelijk wordt, wanneer men weet, dat er in dit schilderen zeven graden liggen, waarvan tot nu toe slechts de eerste werd opgebouwd!

Hierover willen we overigens geen twijfel laten bestaan: boven het schilderen, hoe nuttig ook als bewijs, stellen de Meesters de wijsheid — de verklaring van de wetten, die tot op heden als mysteries op de menschelijke samenleving drukten. Het stoffelijk leven hiervan te bevrijden en het inzicht te geven in de wonderen van het Goddelijk Scheppingsplan, is het éénige doel van de hemelingen!

J. KOPPERS

Magnetiseur

Goudenregenplein 15, Den Haag

Consult: iederen werkdag van 2 tot 5 uur, behalve Dinsdag

Te Amsterdam, Nassaukade 367: iederen Dinsdag van 11 tot half 1 en van half 2 tot 5 uur

JOH. H. FAANHOF

Makelaar in onroerende goederen . Beheer administratiën . Taxaties

1ste hypotheek beschikbaar

Van Haemstedeweg 91 te Zandvoort

Kunsthandel J. G. DENIS

1ste Middellandstraat 27 . Tel. 30491 te Rotterdam

exposeert

enkele van Jozef Rulof's nieuwste schilderijen

Waarschuwing!

Voor ons Genootschap treedt als magnetiseur alleen op de Heer J. KOPPERS

Zijn adres is:

Goudenregenplein 15 — 's-Gravenhage

MEDEDEELINGEN

Rooster van de voordrachten

's-Gravenhage

Gebouw Diligentia, Lange Voorhout,
Woensdag 7 en 14 Mei te 8 uur,
Jozef Rulof.

Zondag 11 Mei te 10 uur 15, Leo Uittenbogaard.

Amsterdam

Gebouw Sarphatistraat 8, Dinsdag 6 en
13 Mei te 8 uur, Jozef Rulof.

Met deze voordrachten beëindigen Jozef Rulof en Leo Uittenbogaard de reeks. Zij hervatten haar in October. Het Juni-nummer van „Evolutie” zal hierover nadere bijzonderheden bevatten.

AAN DE HOUDERS VAN EEN HALFJAARLIJKSCH ABONNEMENT

Gij zijt blij, wanneer de nieuwe „Evolutie” in uw bus valt. Diezelfde blijheid deelt zich mee aan ons, wanneer gij allen, voor zoover ge dit nog naliert, deze week het abonnementsgeld voor het tweede halfjaar voldoet. Per postwissel bijvoorbeeld of door overschrijving op gironummer 7112 van de Nederlandsche Handel-Maatschappij, N.V., Kneuterdijk 1 te 's-Gravenhage. Het is voor u maar een eenvoudige handeling en ons bespaart zij extra-tijd en moeite. Mogen wij op u rekenen?

ADMINISTRATIE „EVOLUTIE”.

„Evolutie”

Abonnementsprijs f 8.50 per jaar (bij vooruitbetaling). Betaling kan geschieden door overschrijving op gironummer 7112 van de Nederl. Handel-Mij., Kneuterdijk 1, 's-Gravenhage, t.b.v. „Evolutie”, of per postwissel, Nachtegaallaan 20, 's-Gravenhage.

Kopij wordt vrijblijvend ingewacht. Terugzending geschiedt alleen, wanneer de postzegels daartoe worden bijgesloten.

Advertenties moeten uiterlijk 10 dagen voor verschijning worden ingezonden bij de Administratie, Nachtegaallaan 20, 's-Gravenhage, telefoon 391873, die u gaarne de condities verstrekt.

Wilt gij iets koopen, verkoopen of ruilen? Zoekt gij een betrekking of personeel? Wilt gij de omzet van Uw zaak vergroeten?

Adverteert dan eens in Evolutie
**GE STEUNT UZELF
EN UW BLAD**

Wegens uitbreiding van onzen staf zoeken wij een goede schrijfmachine te koop. Wie van de „Evolutie”-lezers kan hierin voorzien?

Brieven gaarne aan Administratie „Evolutie”, Nachtegaallaan 20, 's-Gravenhage. Tel. 391873.

Inteekenbiljet

Ik verzoek u mij te noteeren voor abonnement(en) op het tijdschrift „EVOLUTIE” gedurende een jaar/een half jaar *. De betaling geschiedt door overschrijving op girono. 7112 van de Ned. Handel-Maatschappij, Kneuterdijk 1, 's-Gravenhage, t.b.v. Evolutie, of per postwissel Nachtegaallaan 20, 's-Gravenhage.

Naam _____

Adres _____

Datum _____

* Doorhalen wat niet gewenst wordt